

Svetogorska Kraljica

Svetogorska Kraljica

MARIJANSKA REVIIJA

Izdaja konzorcij »SVETOGORSKE KRALJICE«. * Za vsebino odgovarja Peter Flander, Trst - Trieste (Italija), Via Cavana 7-III. * Naroča se pri Petru Flander, Via Cavana 7-III, Trst - Trieste (Italija). * Tisk: Tiskarna Lucchesi - Gorica - Gorizia.

Z dovoljenjem nadškofijskega ordinariata v Gorici - št. 973/59 z dne 8. maja 1959.

VERNI PRIMORSKI SLOVENC!

Preteklo je dvajset let odkar je v Gorici začel izhajati list »Svetogorska Kraljica«. Naše verno primorsko ljudstvo se je takrat z velikim navdušenjem oprijelo tega mesečnika in ga tudi z darovi podprlo, da je mogel izhajati. List je že po izidu prvih števil postal najboljši prijatelj vseh primorskih Slovencev, kajti smatrali so za pravilno, da se Mariji Svetogorski tudi s tiskom da javno priznanje, saj je ona že 420 let Pomočnica in Kraljica našega naroda.

Po komaj dveh letih izhajanja pa je list bil ukinjen, kajti tedanja fašistična oblast ga je bila dovolila samo za čas proslav štiristoletnice prikazanja Matere božje na Skalnici (sedaj Sv. gora), ki so se vršila leta 1938-1939.

Z večjo težavo smo začeli izdajati revijo »Svetogorska Kraljica«. Treba je izredne požrtvovalnosti in truda. Kljub temu bomo nadaljevali naše delo v čast milostne Svetogorske Marije in v korist naših vernikov. Zato v duhu združeni v molitvi položimo tudi te žrtve v neskončno usmiljeno brezmežno Srce naše ljubljene Svetogorske Matere. Ona bo — brez dvoma — tudi naše zadeve znašla pravilno rešiti.

Težave imamo tudi pri kritju naših tiskarskih računov. Zato zaupno trkamo na vsa dopolnila in vse prav goreče prosimo,

da bi iz ljubezni do Svetogorske M. B., blagohotno nam poslali vsaj mali dar za tiskovni sklad revije. Svetogorska milostna Mati bo vse vaše žrtve, ki jih boste storili njej v čast, stotero poplačala s podelitvijo novih milosti. Dobrotniki, naročniki in širitelji revije pa so takoj deležni duhovnih dobrot, saj se po njihovih namenih vsak mesec daruje ena sv. maša v svetogorski baziliki.

Lepo prosimo vse one, ki so po pošti prejeli prvi dve številki revije in nam še niso poslali določenega zneska 240 lir, da to čimprej storijo. Ne pozabite: »Kdor hitro da, dvakrat da«! Po položnici, ki smo jo priložili, lahko naročite oziroma plačate naslednje štiri ali več številke revije.

Posamezna številka 100 lir (po pošti 120 lir); za inozemstvo pa 150 lir s poštnino vred. Naši rojaki v tujini se za plačilo revije lahko poslužijo najbolj primerne sredstva, ki se ga poslužujejo za plačilo drugih listov.

Denarne prispevke, naročnino, prošnje in zahvale za objavo v reviji pošljite na naslov: Peter Flander, Via Cavana 7-III — Trieste (Italija).

Zahvaljujemo se za Vašo naklonjenost in za pravilno razumevanje naših potreb.

Z ljubljanim Sinom naj vse blagoslovi Svetogorska Mati božja, Kraljica Slovencev!

KONZORCIJ
»SVETOGORSKA KRALJICA«

rst SKL

1105/1959

42(450.36=163.6)(05)

19640235.3

IN STUOLSKA KN
NARODNI IN ŠTUDIJSKI
KULIŠNICA TRST

stavlja 1000 milostne svetogorske Matere božje

N. 29. 2. 64 / 235

Svetogorska Kraljica

LETO II.

GORICA, 1959

ŠTEV. 3

Raduj se, ljudstvo primorsko!

Prav izredno se radujemo vsi verni primorski Slovenci ob 420. obletnici prikazanja Matere božje na Skalnici pri Gorici. Val božje ljubezni naj zajame sleherno dušo in jo navduši za slavno milostno svetogorsko Kraljico, ki že stoletja čudovito vodi in brani naš narod v boju za ohranitev krščanstva in svetih izročil naših dedov in pradedov. Svetogorska Marija je vedno stala ob strani slovenskemu ljudstvu. Burna zgodovina Svete gore nam priča, da je Ona skozi vse čase zvesto spremljala verne Primorce v veselih in žalostnih dneh njihovega življenja. Presveta Devica se je v resnici izkazala dobra milostna Mati, saj je vedno bila Pomočnica Kristjanov, Tolažnica žalostnih, Zdravnica bolnikov in Pribežališče grešnikov. Neštete zahvalne podo-be za prejete milosti, ki so do prve svetovne vojne visele na stenah svetogorske bazilike, in tudi številne zahvale povojnega časa so živ dokaz neizmerne ljubezni milostne svetogorske Kraljice.

Napačno bi bilo, če bi pustili, da bi v nas zamrla ljubezen do milostne svetogorske Matere božje, od katere je naše ljudstvo tekom stoletja prejelo neprecenljive neštete milosti, kajti izkazali bi se za ne-vredne njene otroke. Naravnost žalostno bi bilo, ko bi namesto hvaležnosti pokazali brezbriznost do tako plemenite Dobrotnice.

Zato, dragi bratje in sestre v Kristusu, zganimo se! Pokažimo vsemu svetu, kako zelo nam je priljubljena naša milostna svetogorska Mati in Kraljica. Zavedajmo se, da je Sv. gora za nas primorske Slovence najdragocenejša svetinja, saj se je pred 420. leti sama nebeška Gospa dotaknila naše zemlje, ko se je prikazala ponižni in preprosti pastirici Urški Ferligojevi in ji naročila: »Reci ljudstvu, naj mi tukaj se-zida hišo in me prosi milosti!«. Če tujci nazivajo Sv. goro vzor vseh božjih poti, potem jo pa tudi mi upravičeno imenujemo duhovno sre-

dišče in versko žarišče. Bodimo torej ponosni na našo svetogorsko božjo pot. Zahvalimo neskončno dobrega Boga za veliki duhovni dar, ki nam ga je podaril v milostni svetogorski Kraljici.

V znak občutene hvaležnosti in priznanja svetogorski Materi božji, ji zaprisezimo neomajno zvestobo. Najlepši in najdražji dar, ki ji hočemo pokloniti, bodi duhovno prerodenje vseh primorskih Slovencev v luči svetega evangelija.

Tebe, o milostna svetogorska Mati in Kraljica, prav goreče prosimo: Ostani še nadalje pri nas, saj veš, da Te imamo srčno radi. Pridi in obišči vse naše domove. Znano Ti je vse naše gorje. Daj nam novih moči, da bomo še nadalje pogumno vztrajali v neštetih preizkušnjah vsakdanjega življenja. Milostno se ozri na vse naše bolnike, saj Te prav goreče častijo. Gani zakrknjena srca in navduši jih za božje kraljestvo. Vsem onim, ki so žejni resnice in pravice, poživi vero in utrdi upanje v boljšo bodočnost. Spomni pa se tudi vseh naših rodnih bratov in sestra, ki so razpršeni po vsem svetu. Tudi njim bodi dobra Mati, Zvezda vodnica k Bogu, in v njihovih srcih naj gori ljubezen zate, Kraljica, vse dni. Priporočamo ti tudi vse naše drage pokojne: izprosi jim pri svojem ljubljenelem Sinu Jezusu sveti raj, kjer bodo Tebi peli hvalo vekomaj. Razgrni, o svetogorska Mati božja, svoj plašč in sprejmi v varstvo vse primorsko ljudstvo. Vodi ga po pravi poti in brani! V zahvalo pa vsakdo naj govori: »Večna Kraljica Primorcev si Ti!«

P. F.:

Svetogorski Kraljici

Najlepšega cvetja sem zate nabral
in Tebi, Devica,
Slovencev Kraljica,
povezano v šopek, ga bom daroval.

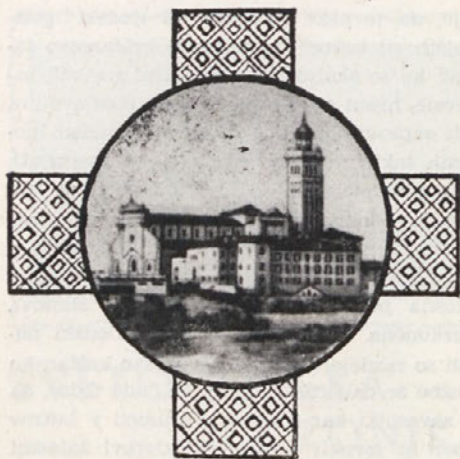
Materi Kraljici

1. Zapojmo Materi Kraljici,
pošljimo ji goreč pozdrav.
Ze petje ptičic v čast Devici,
ubrano sliši se z dobrav.
2. Zaupno k Tebi zdaj hitimo,
kراسimo s cvetjem Tvoj oltar.
Še v varstvo vsi se Ti zročimo,
ponižna srca sprejmi v dar.

ODPEV:

Kraljica nam dobrotna si,
zato Te ljudstvo zdaj slavi.
Podpiraj, Mati, nas povsod,
obvaruj naš slovenski rod!

IZ SVETOGORSKE ZGODOVINE

3.

Sedaj lahko z zanesljivostjo trdimo: *Ta plošča je ostanek nekdanje Marijine cerkve na tem svetem kraju. Je starodavni spomenik, ki nam priča, da je bila gora že v davni Mariji posvečena in da že tudi zato zasluži svoj naziv Sveta gora. Ko postoji pobožni romar pred tem starodavnim spomenikom, naj se zaveda tega dejstva:*

Že v starodavnih časih je stala na tem mestu Marijina cerkev. Pred davnimi stoletji so tukaj pobožni domačini častili Kraljico nebeško in jo pozdravljali: »Ave! Zdrava Marija...«

Turške grozote so tisto starodavno cerkev opustošile in porušile. Toda Marija je hotela, da jo tu častimo in prosimo milosti. Vrnila se je ob prikazanju sem na svojo goro, zapovedala je, obnoviti od Turkov porušeno svetišče, ko je naročila Urški pastirici: *»Reci ljudstvu, naj mi tukaj sezida hišo in me prosi milosti!«*

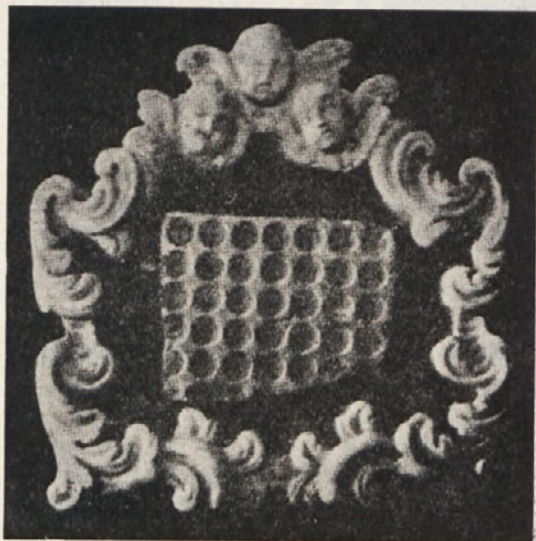
Tukaj na Sveti gori hoče vladati Svetogorska Kraljica s svojo milostjo in dobrotljivostjo. Prihajajmo k njej z zaupanjem in ljubeznijo!

Plošča »Angelski pozdrav«

V predgovoru k svoji svetogorski zgodovini pravi Crv med drugim naslednje: »Zbuditi želim zaupanje in ljubezen pobožnega slovenskega ljudstva do najslavnejšega našega svetišča na Sveti gori. Zato sem po tiskanih in rokopisnih virih in po ustnem izročilu zbral te zgodovinske črtice o naši božji poti. Namen moj ni bil, učeno zgodovinsko razpravo pisati, temveč po domače zgodbe tega svetišča pripovedovati. Zahvaljujem se marljivemu vodji Svete gore, vč. gosp. *Lavrenciju Rutarju*, ki me je k temu delu vzpodbujal in vsestransko podpiral; čč. oo. frančiškankom na Kostanjevici v Gorici, ki so mi radovoljno svojo knjižnico odprli in profesorju verouka na goriški višji gimnaziji, vč. g. *Andreju Marušiču*, ki je rokopis za tisk priredil.

Predgovor h Crvovi svetogorski zgodovini je bil napisan na Sveti gori 8. maja — na god prikazanja sv. Mihaela — 1883.

Predno začnemo s ponatisom Crbove svetogorske zgodovine, poudarjamo, da sam priznava, da to ni strogo znanstveno delo, vendar pa zanesljivo, ker se je poleg ustnega izročila opiral na zgodovinske vire, ki jih je imel pri rokah v frančiškanski knjižnici na Kostanjevici. O L. Rutarju, ki je A. Crva najbolj vzpodbujal k temu delu in mu tudi največ pomagal, bomo slišali še pozneje.

Marija govori z Urško Ferligojevo

I. DOBA

Od začetka božje poti do slovesnega kro-nanja čudežne podobe Matere božje na Sv. gori (1539—1717).

I. POGlavJE

Marija Devica se prikaže Urški Ferligojevi iz Grgarja vrh Skalnice (1539)

Protestantovski val

»Kadar je najhujša sila, je roka božja naj-bolj mila« jedrnato sodi znani pregovor. Čudežni začetek svetogorskega svetišča spr-

čuje, da je prav resničen ta ljudski glas. Hujših sil kakor so pritiskale krščanstvo ta-krat, ko so skalnične skale daleč naokoli za-slovele, hrani zgodovina le malo med svojimi listi zapisanih in Bog daj, da bi ljudem no-benih takih ne bilo več treba ne prestajati, ne zapisovati. Leta 1517. je bil potegnil na Nemškem odpadnik Luter meč proti svoji materi sv. katoliški Cerkvi. Neverski učitelji, neizmerna pohlepnost po posvetnem blagu, splošna pokvarjenost med vsemi stanovi, brezkončna častilakomnost in peklenški na-puh so razdejali in kužili evropsko krščansko družbo že dalj časa poprej. Ni čudo tedaj, da so zavezniki kar trumoma hrumeli v Lutrov tabor in izvršili v katoliški Cerkvi žalostni razkol, ki je odtrgal velik del Evrope od edi-no zveličavne rimske Cerkve. Peklensko se-me rodi peklenški klas. Krvave vojske, div-ji upori se tačas razvnamejo po vsej Evro-pi; podivjane vojaške čete požigajo, morijo, skrunijo, plenijo, da je groza. Za njimi se plazi črna sestra kuga, njej se pridruži ble-da lakota. Kar meč pusti, pa kuga poduši in lakota ugonobi. Divji Turek postane sprije-nemu človeštvu prava šiba božja: pred njim dereta groza in strah, za seboj pušča kri, pe-pel in prah. Kdo bi seštel oskrunjene cerkve, razrušene samostane, uničene božje poti, onečaščene svete podobe, pomorjene duhov-ne in redovnike onega časa! Tako se je go-dilo pred več kot tristo leti.

Krivoverski vihar in groze njegove prihru-jejo kmalu čez meje mile Slovenije, razsaja-ti in lomiti začnejo na vso moč posebno po Kranjskem, Koroškem in Stajerskem; goriška rajska pokrajina že začuti tuljenje pe-klenške burje. Med Slovenci začenja vreti, prvi omahljivci že prisegajo Lutrovi zastavi, katoličanstvo po Sloveniji je v nevarnosti. Toda — kadar je najhujša sila, je roka bož-ja in tudi njegove nebeške Matere roka naj-bolj mila. Milostno se ozre Premagovalka vseh krivih ver na sile in stiske odličnega Marijinega ljudstva, naglo mu priskoči na pomoč; priskoči osebno, pomaga s čudežem. Silo pusti narasti, da je pomoč tem bolj očitna.

(Nadaljevanje prihodnjič)

SVETOGORSKA KRONIKA

NOVI OLTAR SV. JOŽEFA NA SV. GORI

Oltar sv. Jožefa je bil že v stari baziliki — smrt sv. Jožefa. V novi baziliki pa ni bilo ne oltarja in ne slike sv. Jožefa na steklenih oknih. Zato je novi rektor, pater Ladislav PINTAR, po priključitvi nameraval napraviti vsaj kakšno večjo sliko sv. Jožefa ex voto na mestu, kjer je bil zasilni oltar Male Terezije. Domačini na Sv. gori so ga pregovorili, naj postavi nov oltar, da bo imela tudi nova bazilika oltar sv. Jožefa. Ker razmere po letu 1947 niso dopuščale kako večjo akcijo v tem okviru, se je po daljšem prekanju in debatiranju odločil, da napravi sam načrt za oltar in je poveril izdelavo lesenega oltarja domačim močem, fr. Rudolfu RUDEŽU in kmetu iz Grgarja Janezu BI TEŽNIKU, sam pa je naslikal sliko sv. Jožefa, Male Terezije in sv. Juda Tadeja.

Oltar je bil napravljen po 7 mesecih. Pričetek dela leta 1950 — konec pa marca 1951. 8. aprila 1951. leta je oltar ob priliki prenosa milostne Svetogorske podobe iz Solkana po pridigi in maši ob 8. uri blagoslovil pater provincijal Teodor TAVCAR.

Torej je oltar popolnoma domače delo. Obžalovati pa je, da ni iz kamna, ker pač takrat to ni bilo izvedljivo.

OBZIDJE — SKARPA NA SEVERNI STRANI SVETOGORSKE BAZILIKE

Se je podrla 29. novembra 1952. Novi rektor pater Otokar DRNOVŠEK je tudi izvr-

šil popravilo leta 1956 po nekih presledkih. Obnovitev se je izvršila po zaslugi svetogorskih romarjev — dobrotnikov.

ZOPET V DOBREM STANJU POT NA SV. GORO

V mesecu oktobru je občina Solkan dovršila popravilo ceste na Sv. goro. Sedaj se lahko pelje z vsakim motornim vozilom celó do svetogorskega svetišča.

Druga vesela novica pa je ta, da na Sv. gori obratuje tudi gostilna, kjer romar lahko dobi poleg pijače tudi gorka jedila. Možno pa je tudi dobiti prenočišče.

DVA VAZNA DOGODKA

Ko je v času prve svetovne vojne bila Sv. gora zasedena od avstrijskih vojaških čet, se je zgodilo naslednje:

»Ko je nekega dne, ob večernem mraku, vojak stal na straži pred svetogorsko baziliko, ki je krog in krog bila obdana z bodečo žico, tako da nihče ni mogel notri, se je pojavila pred njim neka zelo lepa gospa z otročičem v naročju, ki je imel čudovito lep obraz. Vojak, misleč, da morda gospa potrebuje hrane za svojega otroka, reče: »Gospa, tukaj notri ne sme nihče vstopiti! Pojdite dol v kuhinjo, morda bo kaj za vas in za vašega otroka.« Gospa se ljubeznivo nasmehne in reče: »O, da! Jaz lahko vstopim, ker sem tukaj doma!« In kar nena doma gospe z otrokom ni bilo več. Vojaka je ta dogodek tako pretresel, da ni več našel miru, dokler se ni podal v Gorico k sv. spovedi, kajti preteklo je bilo že več let, odkar je zadnjič opravil svojo dolžnost glede sv. spovedi. Prepričan pa je tudi bil, da je ona lepa gospa z otrokom v naročju bila sama Mati božja s svojim Sinom Jezusom.

Ta dogodek je neka stara gospa iz Gorice lansko leto pripovedovala na Sv. gori

Ali veste, zakaj človek izmed vseh stvari največ trpi? Zato ker stoji z eno nogo v končnosti, z drugo pa v neskončnosti, ker je razdeljen na dva svetova.

(Lammenais)

in tudi omenila, da je tisti vojak ravno njej zaupal to izredno doživetje iz časa njegove vojaške službe na Sv. gori.

V poletnem času lanskega leta je prišla na Sv. goro neka ženica iz Vipavskega. Prišla se je zahvalit Mariji Svetogorski za nenadno čudežno ozdravljenje. Pripovedovala je naslednje:

»Že več časa sem bila v vipavski bolnici. Imela sem zelo težko bolezen. Zdravniki so mi neki večer rekli, da zame ni več nobenega upanja, da lahko grem domov umret. V veliki preplašenosti in strahu sem se zaupno v molitvi obrnila do Marije Svetogorske. Bila sem tako zmedena, da sem komaj izgovarjala besede, s katerimi sem klicala Mater božjo na pomoč. Kar nenadoma zagledam od blizu med Sabotinom in Sv. goro na nebu Svetogorsko Marijo z Jezuškom v naročju; nekaj me je streslo in pri tej priči sem se čutila popolnoma zdravo. Vsa prenovljena od tega nadnaravnega, čudovitega dogodka, sem se takoj drugi dan vrnila na svoj dom«.

TINCA

oskrbovalka svetogorskega prenočišča
je odšla v večnost po zasluženem plačilu

V ponedeljek 15. septembra 1958 so žalostno peli svetogorski zvonovi, saj so ozna-

njali odhod v večnost 90 let stare dobre žene Tinca, ki je na Sv. gori preživela 63 let kot oskrbovalka svetogorskega prenočišča. Bila je skromna, tiha, postrežljiva in tudi zelo pobožna. Pri vseh romarjih je bila močno priljubljena. Na Sv. gori je prežive-

la dve svetovni vojni in učakala, da je bilo svetišče milostne Svetogorske Kraljice dvakrat znova odprto in obnovljeno. — Počivaj v miru, draga Tinca! Naj Ti bo lahka blagoslovljena svetogorska zemljica iz katere naj zrastejo najlepše dišeče rože, enake onim, s katerimi si ti skozi 63 let z neomajno ljubeznijo krasila oltar naše milostne Svetogorske Matere božje. Mi pa se bomo ob vsakem romanju na Sv. goro radi v molitvi pomudili na tvojem grobu. Gospod Bog naj ti bo dober plačnik za tvoja nešteta dobra dela. —

Misli o molitvi

O molitvi slišimo dostikrat govoriti v cerkvi, beremo v katekizmu ter v listih in knjigah za duhovno življenje. Kljub temu nikdar ne moremo reči, da smo že dovolj slišali ali da smo dovolj poučeni, kaj je dobra molitev in kaj naj molitev v življenju kristjana pomeni. Kdor bi menil, da mu o tem ni treba vedno novih izpodbud in misli, da bi bil na napačni poti in bi kazal veliko prevzetnost; zakaj kakor z nami raste spoznavanje sveta in življenja, tako se mora poglobljati in razširjati tudi naša molitev.

Duhovni pisatelj R. Guardini pravilno

trdi, da človeku po naravi ni nič lahko moliti. V nas in izven nas je celo mnogo stvari, ki nas pri molitvi ovirajo. Zato se je treba s krepko voljo za molitev vstrajno vzgajati, molitve se vedno učiti. Le redki so trenutki, ko človeku molitev sama od sebe privre is srca. Takrat ne potrebujemo nobenega molitvenika, nobenega molitvenega obrazca, včasih niti besed ni treba: v svetem spoštovanju ali globoki hvaležnosti stojimo pred božjo vseмогоčnostjo, pravičnostjo in usmiljenjem.

Prav tako ni lahko v enem stavku povedati, kaj je molitev. Mnogi svetniki in du-

hovni pisatelji so nam zapustili dolga razpravljajna in premišljevanja o molitvi. Naš katekizem (vpraš. 33) pravi po sv. Janezu Damaščanu, da je molitev pobožno povzdigovanje duha k Bogu. Svojo dušo povzdiguje k Bogu, če imamo željo, da bi Boga globlje spoznali in častili ter da bi ga prosili milosti, ki so nam za zveličanje potrebne. To pa že vključuje hrepenenje po napredku v duhovnem življenju in željo, da bi svojo voljo čimbolj spravili v sklad z božjo voljo.

Molitev je torej duhovno dejanje in naše najbolj osebno razmerje do Boga. V središču prave molitve je vedno Bog, h kateremu prihajamo z otroškimi zaupanjem in ljubeznijo. Molitev, ki je tak pristrčni pogovor otroka z Očetom, se opira na živo vero in pomaga človeku, da radostno služi Bogu. Razen tega pa nas mora v molitvi spremljati zavest, da je Bog naš Stvarnik in najvišji Gospod; potem bomo pred njim ponižno pokleknili in mu izkazali čast in slavo, ki gre Bogu kot najvišjemu Gospodu.

Vesoljna narava s svojo lepoto in že s samim bivanjem nezavestno priznava in povečuje Boga-Stvarnika. Edino človek ima to odliko in srečo, da Boga lahko zavestno časti: s svojim razumom Boga spoznava in s svojo voljo se mu pokorava. To pa je že služba Bogu, je molitev. Kot krona stvarstva ter v svojem imenu in v imenu vseh stvari moliti Stvarnika in Ohranjevalca. V razodetju (4, 11) je sv. Janez zapisal, kako v nebesih neprenehoma povečujejo Boga: »Vreden si, naš Gospod in Bog, da prejmeš slavo in čast in moč; zakaj ti si vse ustvaril in po tvoji volji je bilo in bilo ustvarjeno«. Tako je tudi človek resnično velik, kadar se s svojim duhom dviga k Bogu.

Toda Bog ni samo naš najvišji Gospod, marveč tudi naš največji Dobrotnik, od katerega imamo vse naravne in nadnaravne darove. Zato se moramo Bogu iz srca zahvaljevati in ga zopet prositi potrebnih novih dobrot. In ker nam Bog dobrote neprenehoma deli, ker smo vsak hip od njega popolnoma odvisni, smo mu vsak hip tudi

dolžni hvaležnost. Tako nas je s svojim zgledom učil moliti božji Sin, tako nas vsak dan pri sv. maši vabi tudi njegova Cerkev: »Res se spodobi in je pravično, primerno in zveličavno, da se ti zahvaljuje mo vedno in povsod, Sveti Gospod vsemogočni Oče, večni Bog...«

In slednjič se mora kristjan zavedati, kolikokrat z grehom žali neskončno božjo svetost. Ta nehvaležnost in krivica greha pa zahteva poravnano in zadoščenje. Zato v molitvi ponižno priznamo svoje grehe, jih obžalujemo in prosimo odpusčenja, kakor je prosil kralj David: »Usmili se me, Bog po svoji milosrčnosti!«

Najbolj pogosta pa je prošnja molitev. Temu se ne smemo čuditi, saj je sam Jezus naročil: »Prosrite in se Vam bo dalo; iščite in boste našli; trkajte in se vam bo odprlo. Zakaj vsak, kdor prosi, prejme; in kdor išče, najde; in kdor trka, se mu bo odprlo« (Mt 7, 7-8.) Tudi sv. Tomaž Akvinski uči, da s prosjo molitvijo Boga častimo, in star slovenski pregovor pravi, da Bog hoče biti proščen. Kadar Boga prosimo, namreč priznavamo, da je vsemogočen Gospodar nebes in zemlje, ki tudi nam v vseh zadevah lahko pomaga. S prošnjo dalje izpovedujemo, da je Bog neskončno dobri Oče, ki ima srce za stiske in trpljenje svojih otrok in nam rad pomaga, kolikor je to v našo večno srečo. In tretjič je v prošnji molitvi obseženo zaupanje v Boga. Kadar se s prošnjo obračamo na Boga, je torej tudi to Bogu v čast, ker je bistvena težnja pri molitvi, da pride naša prošnja do Boga. V nesreči se človek spomni vseh božjih obljub in nanje oprt trka na vrata usmiljenega Očeta.

Kdor je omahnil po nevarni strmini, se lovi za vsako oporo, ki bi ga obvarovala nesreče. Podobno tudi mi v dušnih in telesnih težavah, v najrazličnejših življenjskih nezagadah stegujemo roke, da bi se prejeli vsaj za božji plašč, če že božje roke ne moremo doseči. Odtod je tudi tolažba, ki jo najdemo v molitvi. Goreča, srčna molitev preplava brezmejno daljave med nami in Bogom.

(Se nadaljuje)

NA ROMANJU PO PRIMORSKEM

Marija na Méngorah pri Tolminu

Beseda Méngore pomeni kraj med gorami. Je pa res hrib med gorami, ker ga okoli in okoli obkrožujejo visoki vršaci. Od tu je krasen razgled. Pred seboj imamo pogorje Kanina, Krna, Razore in še več drugih višin.

Zupnija Volče je na Tolminskem najstarejša. Zdi se, da so imeli Volčani svojo cerkvico v »Črnem logu« že za časa svetega Cirila in Metoda. Ne more pa se dognati, kdaj je bila zidana **podružna cerkev Device Marije na Méngorah**. Sodili bi, da vsaj pred 400 leti. Pri ljudstvu velja od starodavnih časov kot božja pot. Legenda pripoveduje o velikem pomenu tega svetišča sledeče:

Bil je nesrečen človek, obtežen s takimi grehi, da so mu povsod rekli, naj gre v Rim k spovedi. Vest mu je tako hudo očitala zločine, da je res potoval v Rim, kjer je upal dobiti pri papežu dušni mir. Tukaj so ga vprašali, kje je doma. Povedal jim je, da blizu Méngor. Čudili so se in rekli: »Kaj? Od Méngor ste doma? Vam ni bilo treba romati v Rim, ker bi bili lahko opravili spoved na Méngorah. Tam imate milostljivo Mater božjo »na kolencih« in tam se dobijo tako veliki odpustki, ki so le za eno stopnjo manjši kakor v Rimu.

Stara cerkev na Méngorah je imela lesen oltar s kipom svete Device. Podoba je predstavljala Marijo, sedečo na prestolu in z Jezuškom na kolnih. Med ljudmi se je podoba tako udomačila, da ji niso rekli drugače kakor »Marija na kolencih«. Kadar so bili v kakšni potrebi, bodisi v osebni težavi ali v skupni stiski, so imeli navado reči: »Bomo šli pa k Mariji na kolencih, ona

Oltarna slika Matere božje

nam bo pomagala«. Sloves te božje poti ni segal samo po vsej dolini Soče od Gorice in tja gor do Bovca in Trente, temveč tudi do sosedne Benečije. Pa je prišla strašna svetovna vojna. V velikih četah so dohajali vojaki raznih polkov na takratno italijansko mejo in povsod kopali strelske jarke v obrambo proti sovražniku. Vojna vihra je nenavadno hudo zadela cerkev na Méngo-

Marijino svetišče na Méngorah pri Tolminu

rah. Marijin dom je bil porušen prav do tal, njen kip pa so odnesli hrvaški vojaki menda v strelske jarke. Gotovo so ga imeli v veliki časti in opravljali pred njim iskrene molitve, ko so videli smrt pred seboj. Toda po končani vojni leta 1918, ni bilo mogoče kipa nikjer najti. Kdove, kam bi bila prišla milostljiva Mati božja »na kolencih!« S seboj je vojaki skoraj niso mogli vzeti, ker je bilo ob času bega vse zmešano. Morebiti so jo zakopali v zemljo, da bi ob srečnem slučaju ali po izrednem božjem pripuščanju prišla še kdaj na dan.

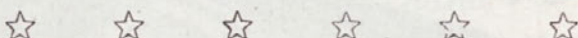
Po končani svetovni vojni je bila cerkev na Méngorah podrtija ter čakala, kdaj se vzdigne iz razvalin. V letih 1928 in 1929 pa je vstal iz grobelj nov Marijin dom še lepši kakor je bil prvi. V kamenitem oltarju iz nabrežinskega marmorja vidimo sveto Devico in poleg nje množico angelov, ki gledajo svojo Kraljico z božjim Detetom v naročju. Slika je lepo delo Toneta Kralja. Tudi križev pot je tega umetnika. Prav tako so kras cerkve lilije, poslikane na oboku in stenah svetišča.

Glavni praznik na Méngorah je Marijino ime. Obhajajo ga zelo slovesno v nedeljo

po Malem Šmarnu. Tisti dan je tudi procesija svetega Rešnjega Telesa in štirje evangeliji. Takrat so Méngore prenapoljnene z romarji. V predvojnem času pa so se vpeljala romanja po stanovih, da pridejo vsi božjepotniki lahko na vrsto in da dobijo dovolj prostora, ker cerkev ni posebna velika. Meseca junija pridejo na določeno nedeljo popoldne samo dekleta, v avgustu samo žene, zadnjo nedeljo septembra pa skupno moške in fantje. Ta romanja so kakor misijon. Spovedovati in pridigovati pomagajo duhovniki iz okolice. Da se vedno vse v najlepšem redu izvrši, je zasluga zelo požrtvovalnega voditelja Marijinega svetišča veleč. g. Kodermaca, ki ga ljudje kličejo »Mengorski očka«. Pridige so ob lepem vremenu zunaj cerkve. Prav tako je preskrbljeno za prenočišča. V gorskih nočeh pa spijo ljudje tudi pod milim nebom, če nočejo iti v bližnjo vas. Znamenite so pod cerkvijo velike kaverne kot spomin na strelske jarke v svetovni vojni. Kaverne so očiščene, da romarji lahko po njih hodijo kakor po tistih podzemskih jamah (katakombah) kjer so se skrivali prvi kristjani pred svoražniki.

PO MARIJI K JEZUSU

Dozdravljena Kraljica! *Mati Sina božjega*

Največji katoliški pesnik srednjega veka, Dante, piše v svoji nesmrtni pesnitvi »Divina Commedia«, kako ga je duh z onega sveta vodil skozi neizmerno pokrajino večnosti. Naposled sta prišla v nebesa. V nebesih pa je, kakor uči božji Učenik, veliko bivališč. Vsa nebesa sta prepotovala, vedno lepša, veličastnejša so postajala. Ko prideta v bližino prestola božjega, pristopi sv. Bernard, največji Marijin častilec, da prevzame vlogo vodnika. Kar zadoni pesniku na uho angelški glas: »Ave Maria! Zdrava Marija!« — Pred Marijinim prestolom je stal angel, ki je venomer, razprostirajoč svoje angelske peruti, prepeval: »Ave Maria — Zdrava Marija!« In ves nebeški zbor mu je odgovarjal: »Ave Maria, Ave Maria, Ave Maria!« Pesnik vpraša sv. Bernarda, ki se z nepopisno ljubeznijo ozira na Marijo, kdo je ta angelški pevec, ki pred Marijo razprostira peruti. Sv. Bernard mu odgovori: »To je nadangel Gabriel, tisti, ki je nekoč prinesel iz nebes pozdrav in lilijski Mariji, ko je Sin božji nase vzel težo naših grehov.«

Častilci Marijini, postavimo se v duhu v Nazaret, zamislimo se v oni največji trenutek zgodovine človeštva, ko je nadangel Gabriel v božjem imenu pozdravil Marijo... Premislimo, kako velika skrivnost se je izvršila v Mariji, ko je večna Beseda, druga oseba presvete Trojice, v njej meso postala in je med nami prebivala. Zahvalimo se Bogu za največji čin božje ljubezni, za učlo-

večenje božjega Sina, in občudujmo neizmerno odliko in dostojanstvo Marijinega božjega materinstva!

Preprosto se glasi poročilo sv. evangelija: »Angel Gabriel je bil od Boga poslan v mesto Galileje, ki mu je ime Nazaret, k devici, zaročeni možu, kateremu je bilo ime Jožef, iz hiše Davidove, in devici je bilo ime Marija. In angel je prišel k njej in je rekel: »Zdrava, milosti polna, Gospod je s teboj, blagoslovljena si med ženami! — Ne boj se Marija! Ker milost si našla pri Bogu. Glej, spočela boš v svojem telesu in rodila Sina in imenuj njegovo ime Jezus. Ta bo velik in Sin najvišjega imenovan; in Gospod Bog mu bo dal sedež Davida, njegovega Očeta, in bo kraljeval v hiši Jakobovi na vekomaj. — Sveti Duh bo prišel vate in moč najvišjega te bo obsenčila; in zategavoljo bo Sveto, ki bo rojeno iz tebe, imenovano Sin božji...« Rekel je torej: »Ave Maria! Zdrava Marija! Pozdrav ti prinašam od najvišjega Boga... Sveti Duh te je izvolil za svojo nevesto, v njegovi moči boš spočela Sina... Marija, najlepša hčerka nebeškega Očeta, sprejmeš ponudbo? Hočeš postati M. božja?«

Preljubi! Kako neizmerno velik je ta trenutek, ki čaka na Marijino odločitev... Nebo in zemlja, preteklost, sedanjost in prihodnost, vsa večnost se obrača k Mariji... od nje je odvisno, naj li stopi božji Sin na zemljo, v njenih rokah je naše odrešenje...

(Se nadaljuje)

Košček izgubljenega raja

Zivimo v času, ki je tako poln nezadovoljnosti in sovrašтва, da se ljudje z vso tesnobo sprašujejo, ali je še kje na zemlji kotiček, kjer bi se izmučena človeška srca vsaj malo spočila, kjer bi osrečujoča ljubezen mogla v miru cveteti?

Kotiček miru, nad katerim se ne ustavljajo oblaki zavisti in razprtij, bi morala biti vsaka krščanska družina. Božja naredba je; božje naredbe so pa ljudem — če le hočejo — vir sreče in blagoslova. Po božji zamisli naj bi družina človeka tako osrečila, da bi imel majhno nadomestilo *izgubljenega raja*.

Preprosto, a nazorno je to povedal slikar s podobo, kako sta bila Adam in Eva iz raja izgnana. Oba jokata in se ozirata nazaj na izgubljeni paradiz. Preprosti slikar je hotel povedati tole: Glejta, vso srečo sta si izgubila, jaz vama pa dam rožo družinske ljubezni, da jo vzameta s seboj in da bosta vsaj v družini našla košček izgubljenega raja.

Pogled v tiho domačnost vzorne krščanske družine je tako lep, da ga slikarji najrajši in najuspešnejše slikajo kadar hočejo svetu pokazati srečne in notranje zadovoljne ljudi. Kako ne? Saj vsi ljudje cenijo mir in kreposti, ki človeka osrečujejo, sovražijo pa razbrzdane strasti, ki v dušo prinašajo nemir.

Oče — resen in samozavesten, trdno veren gospodar za vse skrbi, vse vidi. Bolj ko vse na svetu ljubi ženo, ki mu je enakopravna družica, in otroke, od najstarejšega sina, ki bo enkrat — če bo božja volja — njegov naslednik, do najmlajše hčerkice, ki jo mati v naročju še peštuje. Te ljubezni sicer ne kaže na

zunaj, ampak jo skrbno in moško skriva v srcu. Ljubi svoj poklic, ki redi njega in družino. A gleda še dalje in više. Imetje in denar mu nista vse. Tudi dušo ima on in vsi njegovi; za dušo mu je največ. To mora predvsem zveličati. Globoka vernost in poštenost je njegova največja odlika. S čistim pogledom vsakomur lahko pogleda v oči, njegovih dlani se ne drži krivica.

In mati! Vedno ji v srcu gori lučka žive vere in čiste ljubezni s katerima razsvetljuje pot in ogreva dom vsem, ki so ji izročeni. Možu je najzvestejša družica, otrokom — v ljubezni se použivajoča mati, poslom dobra gospodinja, sosedom prva pomoč v nezdolah, siromakom krušna mati, ki odreče sebi, da more dati drugim. — Oče in mati — ena duša in eno srce. Okoli njiju pa otroci — sama vesela dejavnost in živa radost. V ljubezni, ki jih družijo, spolnjujejo vsi zadnjo vročo željo božjega Odrešenika: »Da bodo vsi eno« (Jan 17, 61).

Iz te družinske skupnosti nihče ni izvzet, tudi posli ne, ki jih krščanska družina spoštuje in odkritosrčno ljubi kot svoje ude, jim pomaga, jih podpira ter skrbi za njih posvetitev. Tudi oni so z družino eno v Kristusu.

Tiha družinska domačnost, ki na človeka tako blagodejno vpliva, se pokaže zlasti *zvečer*, ko vsem z ramen zdrkne teža dneva. Kako težko že čakajo otroci, kdaj se vrne oče s polja, iz tovarne, trgovine ali pisarne. Hitijo mu naproti, ga grabijo za roko; ko sede na klop, mu lezejo na kolena in z drobnimi prstki brišejo z obraza pot in z njim

vso skrb in slabo voljo. In ko po končanih opravilih pride do oddiha še mati in sede za mizo ali k peči — kako pristrčne nitke se tedaj sple-tajo med njimi, ki ji je združilo živ-ljenje. Kako lepa in prijetna je ura, ko je delo končano in sta oče in mati doma. In ko nazadnje mati seže po velikem rožnem vencu z de-belimi jagodami in se močni glasovi starejših začno spajati z nežnimi glaski v pristrčno molitev, tedaj nad vso družino plava njen angel va-ruh in njih zahvalo in prošnje nosi pred Njega, ki je dejal: »Kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi« (Mt 18, 20). Od tam se pa vrača z veselim oznanilom: »Mir tej hiši in vsem, ki v njej prebiva-jo!«

Tako se dan vrsti za dnem. Sle-herni po božji volji, nobeden brez resnega dela, a tudi ne brez molitve in božjega blagoslova. Vsak dan zase zelen listič, vse leto pa splete-no v venec dela in življenja Bogu v čast, družini v tiho srečo.

Na poseben način *krščanski dom* in vse, ki v njem prebivajo, *osreču-je Gospodov dan*. Šest dni vsa dru-žina dela, težko, naporno in si v potu svojega obraza služi vsakdanji kruh. V nedeljo pa vsak svoje delo pusti, odloži delovno obleko ter oble-če zakmašno. Pa tudi vse, kar dru-žino obdaja med tednom, spremeni svoje vsakdanje lice. Urejeno, po-snaženo in pospravljeno je v stano-vanju in okoli hiše. Iz vsega diha slovesna, praznična ubranost, nad vsem počiva mir Gospodovega dne.

Krščanski družini je vsaka nede-lja nekaj velikega, božjega, svetega, zato gre k maši, kdor količkaj mo-re. Če ne zjutraj, pa poznejšo uro. pa naj žge sonce meseca julija ali burja zavija meseca decembra. Družini, ki v skrivnosti nedelje še veruje in nedeljo v tej veri tudi

praznuje, je vsaka nedelja močno doživetje. V duhu prenovljena in posvečena stopi iz Gospodovega dne v vsakdanji delavnik.

Osrečujoče posežejo v družinsko življenje nekateri *prazniki cerkve-nega leta*. Predvsem Božič. Noben drug praznik ni tako družinski, kot je ta. Sveti večer duše celo iz tuji-ne domov privabi in strne krog lju-bih in dragih, ki jih sicer življenje loči. — In koliko otroške sreče in skrivnostne miline skriva v sebi priljubljeni praznik sv. Miklavža, ki pogled obrača v nebeske višave, od koder prihaja vse dobro. Radost-no družina sprejema tudi cvetno nedeljo in veliko noč z božjim gro-bom, procesijo, pirhi. Ze tedne prej se najmlajši vesele teh dogodkov, ki se jim vtisnejo v spomin za vse živ-ljenje.

Vesel in srečen je za krščansko družino dogodek, ko se poveča šte-vilo njenih članov, ko novorojenca neso h krstnemu kamnu, kjer se prerodi v božjega otroka. Enako svet in srečen je dan, ko verna ma-ti otroka prvič pelje k angelski mi-zi, da se z Zveličarjem združi v presv. zakramentu; ali dan, ko za-krament sv. birne doraščajočega kristjana naredi za odločnega voja-ka Kristusovega. Praznik največje sreče in svetega veselja za krščan-ski dom nova maša. Pomemben tu-či dan, ko oče in mati odhajajoče-mu otroku na pot govorita besede blagoslova, zlasti če se hoče za ved-no posvetiti Gospodu v redovnem stanu. Lep družinski praznik je pa tudi dan, ko se krščanska hiša po-sveti presv. Srcu Jezusovemu ali brezmadežnemu Srcu Marijinemu.

Taki in podobni dogodki ne osre-čujejo samo posameznih členov, ampak blagodejno vplivajo na vse družinsko življenje. Tesneje se skle-pajo notranje vezi, poživlja se smi-

BREZMADEŽNO SRCE MARIJINO!

*Tvoje naj bodo slovenske družine,
naša mladina, cvet domovine!
Tvoji naj bodo slovenski domovi,
travniki, polja, zeleni gozdovi!*

*Tebe slavijo naj naše planine,
vinske gorice in sončne ravnine!
Zemlja slovenska, družine, ljudje
upajo v Tvoje prečisto Srce!*

OBLJUBA

Brezmadežnega Srca Marijinega

»Tistim, ki bodo zaporedoma pet prvih sobot v mesecu opravili sveto spoved, prejeli sv. obhajilo, zmolili en del sv. rožnega venca ter ostali v duhu z menoj četrť ure združeni, s tem da preišljujejo petnajstero skrivnosti sv. rožnega venca z namenom, da mi zadoščujejo za žalitve, bom prišla na pomoč ob zadnji uri z vsemi milostmi, ki so potrebne za večno zveličanje!«

sel za družino, domači krog postaja vedno pristrčnejši.

Razumljivo, da ostane človeku tak dom v neizbrisnem spominu. Ko na tujem zasliši drago besedo: domača hiša, mu stopi pred oči raj iz otroških dni, kjer se je rodil, užival blažena leta nedolžnih otrok, od koder je s seboj v življenje ponel verno dušo, delovne roke in človekljubno srce.

Znano je, kako lep spomin na rodni dom je skozi vse življenje v srcu nosil svetniški škof Slomšek. Čim hitreje so mu tekla leta, tem jasneje se je zavedal, kaj je Slomu dolžan. V neki pridigi je pripovedoval, kako ga je mati v otroških letih svarila pred grehom, razlagajoč mu podobe na prižnici v domači župni cerkvi, kjer je med drugim podoba, predstavljajoča nesrečno

smrt nespokorjenega grešnika. Rekla mu je: »Glej moj sin, tak strašen konec čaka vsakogar, ki se greha varuje.« — Ko se je po daljšem času vrnil v svoj rojstni kraj, je obstal na gričku vrh Sloma in milo se mu je storilo, ko so mu oživel spomini na otroška leta ob strani ljube matere in izkušenega, modrega očeta.

Srečna družina, ki je v svoji vernosti in življenju z Bogom na zemlji ohranila košček izgubljenega raja, je našemu času tako zelo potrebna. Saj ves snovni napredek, vse gmotne dobrine, vsi čutni užitki srcu ne morejo dati tiste tihe radosti in blažene zadovoljnosti, rokam pa tiste radostne, žive dejavnosti, ki naj se na narod — če naj bo zares srečen — razliva kot neprestan božji blagoslov.

V SLUŽBI PRESVETEGA SRCA JEZUSOVEGA

Poživimo pobožnost devetih prvih petkov in zadoščujmo božjemu Srcu!

V začetku leta 1958 je pok. sv. Oče Pij XII naslovil na ves katoliški svet posebno okrožnico o češčenju presvetega Srca Jezusovega, v kateri močno izraža svojo željo, da bi se med verniki poživila pobožnost devetih prvih petkov in da bi se bolj zadoščevalo božjemu Srcu za pregrehe, žalitve in malomarnosti, ki mu jih povzroča današnji zmaterijalizirani svet.

Prav bi bilo, da bi se med Slovenci ta prekornostna pobožnost devetih prvih petkov še bolj poživila in utrdila, saj nam božje Srce v plačilo za trud zagotavlja v 12 naslednjih obljubah velike milosti:

1. Dal jim bom vse milosti, katere potrebujejo v svojem stanu.
2. Dal bom mir njihovim družinam.
3. Tolažil jih bom v njihovem trpljenju.
4. Varno zavetje jim bom v življenju, posebno še ob smrti.
5. Razlil bom obilen blagoslov na vsa njihova podjetja.
6. Grešniki bodo našli v presv. Srcu vir in neizmerno morje usmiljenja.
7. Mlačne duše bodo postale goreče.
8. Goreče duše se bodo povzpele do velike popolnosti.
9. Blagoslovil bom hiše, kjer bodo

izpostavili in častili sliko mojega presv. Srca.

10. Duhovnikom bom dal dar, da bodo ganili tudi najbolj zakrknjena srca.
11. Osebe, ki bodo širile to pobožnost, bodo imele svoje ime vpisano v mojem Srcu, in sicer tako, da ne bo nikdar izbrisano iz njega.
12. Tistim, ki bodo zaporedoma devet prvih petkov pobožno prejeli sv. obhajilo, bom podelil milost stanovitnosti in srečno smrt.

Gotovo že deloma poznate dragocene spise o pobožnosti in zadoščevanju presv. Srca, ki jih je svoj čas pripravil in objavil oče Francišek Ksav. Tomc. D. J. Ker so še vedno aktualnega pomena, in tudi vedno bodo, je prav, da jih premišljujemo in se čimbolj mogoče po njih ravnamo.

1. Ali si za to?

Prihajam k tebi v imenu Zveličarjevem. Gre za veliko, lepo in plemenito delo. Mislim, če boš poznal, da je to delo Bogu posebno dopadljivo, da je v tvojih močeh in da ti ne nalaga pretežkih bremen, pa ti pri tem obeta še veliko korist, da potem ne boš imel več mnogo pomislekov. Komu bo veljalo to delo, ti pove že

gornji naslov. Saj te menda smem šteti med častivce presv. Srca ali vsaj med take, ki bi to radi postali in bi si radi pridobili Njegovo posebno prijateljstvo. Potem lahko kar začneva! Gotovo si že marsikaj slišal ali čital o zadostovanju in o delih zadoščevanja, s katerimi skušajo plemenite duše Zveličarju zadostiti za krivice, ki se gode na svetu Njegovim pravicam in Njegovi veliki ljubezni do nas. Morebiti že sam kako tako delo zadoščevanja opravljaš, n. pr. prejemaš sv. obhajilo na prvi petek ali pa prenašaš kak križ v ta namen. Prav tako! S tem kažeš, da prav umevaš pobožnost presv. Srca Jezusovega. Mnogo je namreč takih, ki mislijo, da vsa ta pobožnost že obstoji v tem, če se v svojih stiskah zatekajo k presvetemu Srcu, če iščejo pri Njem tolažbe v bridkosti ali pa če opravljajo kako drugo pobožno vajo v čast Srcu Jezusovemu. Brez dvoma je vse to lepo in koristno. Toda kdor hoče gojiti pobožnost do presv. Srca v duhu Zveličarjevem in sv. Cerkve in komur je na tem, da bo obrodila ta pobožnost praktične sadove v njegovem krščanskem življenju ta mora poseči globlje. Ne sme samo gledati na to, da kaj prejme od presv. Srca, temveč mora tudi kaj svojega dati presv. Srcu. Menim, da je komaj kaka druga pobožnost, ki bi zahtevala toliko notranjosti, ki bi pa tudi tako globoko zajela in dvigala vse naše duhovno življenje iz materijalnosti, kakor prav ta pobožnost, ako jo gojimo v pravem duhu. Zato ni čudno, če se dozdeva plitvim, površnim in hladnim kristjanom ta pobožnost nekako tuja ali vsaj težko razumljiva.

Kako moramo razumeti in prav vršiti pobožnost do Njegovega presv. Srca, nam je pokazal Zveličar sam, ko je razodel to pobožnost sv. Mar-

*Božje milostno Srce
v naše se ozri gorje!*

jeti Alakok. Prvo kar je hotel doseči s to pobožnostjo, je bilo pač, da bi pritegnil človeštvo k sebi z *ljubeznijo*. Hotel je povedati, da ima sočutno in ljubeče srce do vseh ljudi v vseh njihovih stiskah in potrebah. To je bilo potrebno, ker se je takrat človeštvo Zveličarju odtujilo in postalo hladno do Njega, kakor to vidimo v protestantizmu in janzenizmu, ki sta tedaj vladala. Zato se je prikazal sv. Marjeti in ji pokazal svoje srce, rekoč: »Glej to Srce, ki je človeštvo tako ljubilo...!« Ljudje naj bi se zavedali, da je Zveličar dober, da jih ljubi in da naj gredo v svojih stiskah k Njemu le brez strahu in z zaupanjem. Toda še drugi posebni namen je imel Zveličar, ko je razodel to pobožnost.

(Se nadaljuje)

Sv. oče Janez XXIII. in primorski Slovenci

Z veseljem smo 28. oktobra 1958 sprejeli vest, da je za novega papeža bil izvoljen beneški patriarh Em. kardinal Angel-Jožef RONCALLI, kajti iz gotovih virov smo izvedeli, da je velik prijatelj vzhodnih narodov, saj je kot papeški odposlanec po prvi svetovni vojni preživel lepo število let med njimi. Njemu je tudi dobro znana vsa žalostna tragedija našega naroda, zato imamo veliko zaupanje vanj.

Iz raznih govorov sv. Očeta Janeza XXIII. smo razumeli, da je goreč častilec Matere božje. Zato se primorski verniki, kot goreči častilci milostne Svetogorske Matere božje ob 420. obletnici Njega prikazanja, vdano klanjamo novemu poglavarju svete katoliške Cerkve, zagotavljajoč mu zvestobo in molitve.

PATER LEOPOLD

Božji služabnik

Pater Leopold

Vesela novica!

Dne 18. decembra 1958 je med slovesnim koncistorom v baziliki sv. Petra v Rimu, ko je sv. Oče položil rdeči klobuk novim kardinalom advokat koncistora CORSANEGO prečital ukrep preučitve beatifikacije božjega služabnika patra Leopolda. Komaj je sv. Oče slišal imenovati ime božjega služabnika, je pokazal izraz velikega veselja in je z največjo pozornostjo sledil čitanju omenjenega ukrepa in z vidnim zadovoljstvom odobril njegove najbolj važne točke. Sedaj je procedura beatifikacije na prvem mestu in se ne bo več zakasnela. Kdor je poznal dragega patra Leopolda v ponižnosti njegovega življenja in kdor je bil nav-

zoč ob imenovanju njegovega blagoslovljenega imena v veličastni vatikanski baziliki pred svetim Očetom in pred najbolj častitljivim zemeljskim zborom, je prav gotovo bil do solz ganjen in čutil, kakor so resnične besede Gospodove: »Kdor se ponižuje, bo povišan!«

Stvar je vzbudila v vseh veliko veselje, kakor potrjujejo številna pisma, ki so dopele iz vseh delov sveta. V vseh so izražene želje, da bi bil dragi božji Služabnik čimprej poveličan. To poveličanje vzbuja v srcih vseh skrivnostno veselje, saj gre za poveličanje tako milega slovanskega redovnika, ki je dosegel tako visoko stopnjo svetosti.

Blagoslovljen Bog v svojih svetnikih!

NAŠE KNJIGE

SVETI JOŽEF

ZGODOVINA BOŽJE POTI V RICMANJIH
PRI TRSTU in DEVETDNEVNICA

Pod tem naslovom je te dni izšla v Gorici knjižica z lepo sliko sv. Jožefa, obdano z večbarvnimi okraski. Knjižica vsebuje zanimivo celotno zgodovino čudovitih ricmanjskih dogodkov iz leta 1749, kateri sledi zelo lepa Devetdnevica s premišljevanjem v čast sv. Jožefu, z odpustki, z litanijami, z molitvami in s pesmijo. Na zadnji strani platnic je uglasbena pesem sv. Jožefa za ljudsko petje. Vsebina je zaključena z lepo sliko svetišča sv. Jožefa v Ricmanjih pri Trstu.

Prav je, da se verni Slovenci, ki smo Marijin narod, ob dvestodesetletnici čudovitih ricmanjskih dogodkov in ob stoletnici litanijskega spominjamo tudi ženina preblažene Device Marije, sv. Jožefa, saj ga že od nekdaj častimo in ga nazivljamo varuha naših družin. Zato naj gre ta knjižica med naše verno ljudstvo in naj poživi češčenje in zaupanje do tega mogočnega nebeškega priprošnjaka.

Izognil se je težki operaciji

Gozdar Radoani Alojzij Condina (Trento) je zaradi hudih bolečin v nogi moral mnogo mesecev ostati v postelji. Zdravilo ga je več zdravnikov in specialistov, a nobeden ni mogel ugotoviti vzroka bolezni. Peljali so ga v bolnico v Malcesine in tam so mu zdravniki hoteli napraviti operacijo na kili. Bolnik se je goreče priporočil patru Leopoldu in stavil pod blazino njegovo relikvijo. Ko bi se operacija morala pričeti ni bolnik več čutil bolečin. Preiskali so ga in ugotovili, da ni več znaka bolezni. Kmalu je zapustil kliniko zdrav. Od takrat zopet lahko opravlja službo gozdarja. Iz vsega srca se zahvaljuje patru Leopoldu in želi, da bi vsi objavili prejete milosti v slavo dragega božjega Služabnika.

Po namenih vseh onih, ki si bodo nabavili knjižico »SVETI JOŽEF«, se bo darovala sv. maša pri oltarju sv. Jožefa v svetogorski baziliki. Urnik te svete daritve bo naknadno sporočen v tem listu.

RAZNE IZDAJE

Novi vzhodni zbornik
»KRALJESTVO BOŽJE 1959«

Pod tem naslovom je izšla lepa knjiga, ki razpravlja o zedinjenju z Vzhodom. Izdajo je pripravila skupina duhovnikov, ki dobro pozna razmere vzhodnih kristjanov. Prav bi bilo, da bi se vsak katoličan seznanil z našimi vzhodnimi brati. To pa se da doseči ravno s pomočjo te zanimive knjige, ki poleg lepih vzhodnih slik vsebuje aktualne članke. — Ker je vprašanje zedinjenja z Vzhodom vedno bolj pereče in je ideja tudi sedanjemu sv. očetu tako zelo draga, toplo priporočamo vsem, da si nabavijo to dragoceno knjigo, ki jo dobite pri naši upravi za 400 lir. Na razpolago imamo še nekaj izvodov zbornika zadnjih dveh let.

Vse to lahko dobite na Upravi naše revije: Peter Flander, Via Cavana 7. Trst-Trieste ali v Katoliški knjigarni v Gorici in v knjigarni »Fortunato« v Trstu.

KOTIČEK ZA BOLNIKE

Bolnikova soba — svetišče

Po posebnem dovoljenju smejo nekatere zasebne hiše imeti v svojih notranjih prostorih tudi kapele. Kapela je za hiše velika odlika in ji daje tiho dostojanstvo. Iz tega domačega svetišča veje pobožen vonj in diha mir po vseh prostorih, osrečuje in blagoslavlja družinsko življenje. Tihemu jezercu je podobna domača kapela, ki ob njegovih bregovih klije in kipi sveže zeleno življenje. Ako pa kapela skriva v sebi še evharistično navzočnost Zveličarjevo, je tabernakelj za celo hišo kakor sonce, kakor živo utripajoče srce.

Redkim hišam dovolijo to srečo. A tekem časa se v mnoge hiše naseli neko drugo svetišče, ki je v marsičem podobno kapeli: BOLNIŠKA SOBA. V prvem hipu me morda presenečen pogledaš, kam bi s to primerom. Bolniška soba je prej križ in nadloga za hišo. Res, imaš prav. Nobenega gosta se bolj ne ustrašimo v hišo nego bolezní. Toda pri tem ne smemo pozabiti na staro resnico, da križ in blagoslov hodita isto pot, da rasteta drug ob drugem, ako ju človek v svoji nespameti in kratkovidnosti s silo ne loči. BOLNIŠKA SOBA-SVE-TIŠČE! Ta misel je koristna zdravemu in bolnemu. Skušajmo jo zato nekoliko globlje razmisliti.

Bolniška soba je polna nevidnega blagoslova in tihega posvečenja. Ni posvečena po škofovih rokah, ne po določenem obredu. Trpljenje je bolnikov stalni gost, ima namreč v sebi tisto posvetitveno moč, ki raliže nad bolniško sobo oni vdani izraz. Kadar prenašamo trpljenje in bolečino združeni s trpečim Zveličarjem, nam oba bridka gosta vršita božjo službo. Kristjan bo di v svojem življenju odsev Kristusov. A nihče se še bolj ne približa Kristusovemu vzoru kot bolnik na postelji. Noben trud in delo nas ne zediní tako zelo z božjim Srcem kot trpljenje, ako ga prenašamo v pravem duhu. Zal, da vsled človeške sla-

bosti marsikateremu bolniku manjka voljnega potrpljenja. V veliko bolnikovo korist bi bilo, ko bi se skušal mirno vdati. Milost božja podpira bolnika, da to tudi doseže. Mi zdravi, zlasti domači in bolnikovi strežniki, mnogo lahko pripomoremo, da se bolnikova soba polagoma spremeni v tiho svetišče. V prvi je seveda bolnik, ki s trpljenjem posvečuje bolniško sobo.

(Nadaljevanje prihodnjič)

Dragi bolnik, ne pozabi!

Bogu služiti v času trpljenja je res nekaj velikega! Bolezen te je priklenila na posteljo in se ti zdi, da si vsem v napotje. Jezus ti govori: »Sin, hči, zaupaj vame!« Bog se ti je približal in izbral za žrtev. Noči brez spanja, ure, ki se vlečejo v nedogled, ti dajajo priložnost, da premišliš, od kod si, kaj si bil, ko si bil zdrav, kam gre tvoja pot, kako se je treba nanjo prav s trpljenjem pripraviti. Pomisli, da je na svetu še mnogo tvojih bratov in sester, ki trpe več in že dolgo.

Bolnica Bettina iz Massaciucoli, je odgovarjala, da je srečna. Več otrok je pripravila na prvo sv. obhajilo. Mnogi, ki so jo v svojih težavah obiskali, je čudovito potolažila. Če je kdo rekel, kaj bo z njo, če bi umrla nečakinja pred njo, je odgovorila z vso mirnostjo: »Ne skrbite! Naredila bom, kar pač hoče božja Previdnost.«

Dragi bolnik, ali je tudi v tebi ta predanost Gospodu v času trpljenja?

Človeško trpljenje se je v učlovečeni Besedi izpremenilo. Zedinjeno z Bogom je pridobilo božjo vrednost. Prej posledica greha je postalo protistrup za greh in začetek boljšega življenja.

(E. Mersch)

POZOR! Vse bolnike vabimo, da s svojo gorečo pobožno molitvijo rožnega venca ali z darovanjem svojega trpljenja, pomagajo našemu sv. očetu Janezu XXIII. do realizacije njegovega velikega in prepotrebne načrta za prenovitev vsega sveta v luči sv. Evangelija; spomnimo se tudi našega naroda, da bi po priprošnji milostne Svetogorske Matere božje bil okrajšan čas hude preizkušnje in da bi odpadli spoznali resnico ter se zopet vrnili v naročje Matere sv. Cerkve.

PROŠNJE — ZAHVALE — DAROVI

PROŠNJE

Svetogorski Materi božji se priporočajo:

- N.M.R. - Trst: Za ugodno rešitev važne zadeve.
J.B. - Nova Gorica: Za razsvetljenje dveh oseb.
S.A. - Cerkno: Za vrnitev neke osebe v naročje Matere sv. Cerkve.
D.K.F. - Trst: Za srečno ureditev osebnih zadev.
S.V. - Trst: Za pravično rešitev več zadev.
N.N. - Gorica: Za ureditev dušnega in telesnega zdravja.

ZAHVALE

Svetogorski Kraljici se zahvaljujejo:

1. *Marija moje upanje,
si bila v dneh boli,
ker zdravje si vrnila mi,
ne zabim te nikoli!*
ZOFKA KODELJA
Plavije
2. V zahvalo za vrnjeno zdravje
N. N.
3. Za ozdravljenje oči in več drugih milosti.
HLADNIK MARIJA
Vipava
4. V zahvalo za prejete milosti
N. N.
5. STOTISOCKRAT ZAHVALA SVETOGORSKI MATERI BOŽJI, KER MI JE CUDEŽNO PODELILA ZDRAVJE!
Več let sem bolehal na srcu in na rebrih mrenah. Nobeno zdravilo mi ni pomagalo. Dne 3. junija 1951 sem se podala k Mariji na Sv. goro. Ker me je na

poti bolezen napadla in strah me je navdajal, da ne bom mogla priti do nje, da jo vsaj vidim, sem klicala Mater božjo na pomoč. In res čudežna pomoč je prišla od Marije — z lahkoto sem šla gori. Ni me bolelo srce, ne mreine, nekaj me je vleklo gori, da sem prišla brez bolečin in nič izmučena. Od tedaj sem popolnoma zdrava. Zato priporočam vsem ljudem, naj se zatekajo k Mariji. Ona Vam bo gotovo pomagala v trpljenju in boleznih.

SOK HELENA
Ljubljana

6. Zahvala Svetogorski Kraljici za čudežno ozdravljenje, ki se je 25. 6. 1951 zgodilo podpisani v Rihemberku med sv. mašo, ki se je darovala zanjo v župni cerkvi v čast svetogorski Mariji.

ROJC X
Rihenberg

DAROVI

Neapelj: S. K. 1000 lir; Rim: P. K. A. 1000 lir; P. A. K. 500 lir; Trst: Cesca 1000 lir; N.N. 100 lir; S.F. 100 lir; U. pri K. 100 lir; N.N. 100 lir; Trošt 200 lir; N.N. 300 lir; Družina z Vipavskega 3000 lir; Trst: T.V. 500 lir; D.S. 500 lir; G.O. 100 lir; G. Novinec 270 lir; N.N. 200 lir; N.N. 1000 lir; Gorica: Č.G.K. 500 lir; Č.G.D.K. 500 lir; Trst: T.V. 200 lir; Kobarid: N.N. 200 lir; Trst: T.C. 100 lir; T.K. 1000 lir; T.N.N. 500 lir; U.S.M. 100 lir; G. Pipan 1000 lir; Gorica: G. Drušček 1000 lir; Rim: P.J.Ž. 500 lir; Trst: P.A. 1000 lir; L.I. 1000 lir; T.H. 1000 lir; D.B. 500 lir. Trst: N. N. 1000 lir.

NEZGODE
ROMARJA

Jerneja
Trobeca

3.

I. V VLAKU

*Ni imel s seboj nič cvenka,
niti listka voznega.*

*Le pomoč gospoda Zdenka
iz zadrege reši ga.*

Ko se je vlak pomaknil s postaje, se je Jernej pošteno zaguncal sem in tja in prav malo je manjkalo, da ni ubil šip na hodniku s steklenicama, ki ju je nosil zibaje se, v nahrbtniku. Ves začuden radi udobnosti majhnih oddelkov, ki pa v njih zanj ni bilo prostora, je srečno prispel v večji oddelk, ki je bil tudi skoraj popolnoma zaseden. Na vratih se je ustavil, si z velikim plavim robcem brisal pot s čela in glave ter začudeno gledal popotnike, ki so z vidnim zanimanjem in nekim pričakovanjem vesele vožnje zrli nanj.

»Raca pečena!«

»Glejte, glejte, saj nas je Bog veliko dal! Sedite kakor gospoda v kaki tržaški kavarni, samo miz ni, pa tudi pijače ne. No, pijača bi že bila tu zadaj v nahrbtniku in ljudje (pregledal je vse z bistrim in dobrohotnim pogledom) ste tudi vredni, da bi vam postregel z najboljšo pijačo, kar je premora kraška zemlja, pa preveč vas je in zamere ne maram nobene.«

»Sedite, oče!« se je oglasil učitelj Zdenko Cvek, ki je gledal z ostrim očesom skozi naočnike na šilastem nosu, kakor se spodobi možu vede, ko položiš predenj mastno pečeno domačo kulturo. »Tu sem sedite! Gospodična Nežka iz Koprive se bo malo stisnila. Pa kaj lepega povejte!« Nežka, ki ji je Bog dal poleg drugih talentov tudi častljivo število let v samskem stanu, samo posebne lepote ne, se je res pomaknila k oknu.

»Bog vas živi Nežka!«

Jernej je prisopihal bliže in si ogledal potovanjsko tovarišico, ki mu je napravila tako dober vtis, da se je skoraj prestrašil ob misli na Barbaro, katera je bila zelo nagnjena k tisti nesrečni ljubosumnosti, ki nekaterim zakoncem greni življenje prav do groba če ne že čez. Toda prirojena blebetavost mu ni dala miru in moral je Nežki odkriti srčna čutila. »Tedaj, Nežka Vam pravi, tedaj. Glejte no, raca pečena, kaka sreča, že dolgo mi ni bilo dano uživati bližino tako lepe mladenke! Bog vas živi, Nežka!« Nežki se je zdelo to govorjenje nedostojno in jo je užalilo, pa se je hotela maščevati. »Jaz pa o Vas ne morem reči, da bi bili kaj posebno lep možak!« »Lahko rečete, ljuba moja, samo zlagati se morate malo, kakor sem se jaz. Pa ne zamerite dušica, saj meni se sme in mora dopasti samo moja stara Barbara, raca pečena!« Jerneja poštenjaka je zabolelo, da se še sedaj nima v popolni oblasti.

»Kaj hočemo, to ni največja nesreča«

»Ti šmentana reč, kako to hitro gre, saj smo že v Štanjelu. Gre kakor da tečemo z dvojno brzino: mi naprej in dežela v nasprotni smeri. Pa je res prav, da sem sedel v to preklicano »železno kačo«, ki so o njej že toliko prerokovali.« Ko je Jernej strmel skozi okno, se je voz z močnim sunkom pognal naprej in nazaj in zopet naprej, da je popolnoma zgubil ravnotežje in butnil z nahrbtnikom v železen drog. »O, ti raca pečena!« je zavpil Trobec. ko sta se mu steklenici v nahrbtniku zdrobili.

(Nadaljevanje prihodnjič)

*U molitvi pred podobo
milostne svetogorske
Matere božje*

Ne pozabimo na naš duhovni molitveni sestanek pri Svetogorski Mariji, ki je vsak dan ob 7. uri zjutraj in ob 9. uri zvečer. Kdor se ne bi mogel udeležiti prvega, naj se udeleži drugega. — Torej ob določenih urah bomo po objavljenem namenu (glej uvodni govor na 1. strani — 1. št. naše revije) zmolili zdravamarijo z vzklikom: Kraljica Svetogorska, prosi za nas!

Velik božji dar je naš materin jezik, s katerim hvalimo Stvarnika in govorimo o neštivilnih čudežih božjih. Povej, če moreš, število zvezdic na jasnem nebu, in preštej drobte milosti božje, ki jih na tem svetu uživamo: in ne pozabimo, da je materina beseda vseh dobrot največja dobrota.

(Anton Martin Slomšek)

*Priporočajmo se božjemu služabniku
škofu Antonu Martinu
Slomšku*

Prosimo Boga, da bi ga čimprej povišal na oltar. Radi molimo molitvico za njegovo beatifikacijo. Spomnimo se tudi vzhodnih narodov, da bi se vrnili v naročje Matere svete Cerkve. Skof Slomšek se je zelo zanimal za vzhodne kristjane in močno je želel videti njihovo združitev z rimsko katoliško Cerkvijo. Kakor je napovedal sedanji sv. Oče Janez XXIII, se bo kmalu vršilo vesoljno cerkveno zborovanje, na katerem bodo razpravljali prav o združenju vseh kristjanov v eno samo sveto Cerkev, v sveto rimsko katoliško Cerkev. Veliko molimo po namenu sv. Očeta za popolni uspeh tega vesoljnega cerkvenega zbora. (Slomškove podobice z molitvijo za beatifikacijo dobite pri upravi naše revije).

ŠIRITE „SVETOGORSKO KRALJICO“!

Himna svetogorski Kraljici

Zmerno slovesno (♩ = 80)

G. Zúccoli

1. Z vr-ha Skalni-ce glas nov od me-va, ri o-zna-nja ga Ur-si-ka
2. To pa glas je ve-se-li in sreč-ni: Ma-ter po-slat na zem-ljo je

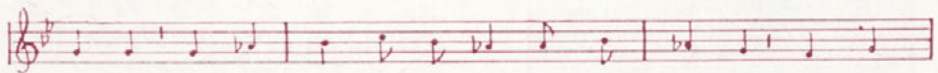
1. de-va iz Gr-gar-ja, po-niž-ne va-si-ce, bli-zu slav-ne in soln-čne Go-
2. Več-ni je de-ke-tu Ma-ri-ja de-ja-la, da bi hi-ša se tu-kaj zi-

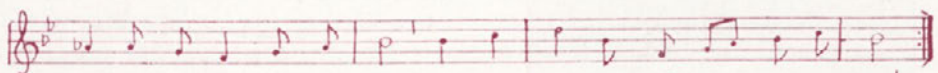
1. ri-ce. Čez rav-ni gre ta glas do mor-já, že na
2. da-la; in kdor mi-lo-sli pro-sil bo Njo, na lem

1. no-gah de-že-la je vsa. } Sve-te go-re, glej, raj-ska Kra-
2. kra-ju ga-u-sli-ša-la bo. }

lji ca, ki Te-bi kli-če ta rev-na mno-ži-ca, ki v brid-

ko-sli le ki Te-bi hi-li, Ma-li, bo-di ji usmi-lje-na Ti!

Častilci svetogorske Matere božje

Da bo revija »Svetogorska Kraljica« mogla redno izhajati je potrebno:

- da ji dobimo čimveč stalnih naročnikov;
- da jo povsod širimo, tudi v tujini; s pomočjo sorodnikov, prijateljev in znancev lahko pridobite lepo število naročnikov za našo revijo;
- da jo vsak po svojih močeh podpre z denarnim prispevkom, saj bo oznanjala slavo naše ljubljene milostne svetogorske Marije.

Naša svetogorska Mati božja je vredna, da s tiskom širimo Njeno čiščenje.

Zavedni primorski Slovenci, odprite svoja srca in žrtvujte vsaj mali dar Mariji svetogorski na oltar, **podprite Njen tisk.**

Prispevke lahko pošljete po poštni položnici (vaglia postale) na naslov: Peter Flander, Via Cavana 7/III Trst - Trieste.